

(Úti imádság)

[Látó, 2011. október]

Miatyánk kívagy a mennyekben,
lennék barát, haver, cimborá,
vagy lehetnék egy égi ál-lány,
mint földi szemmel Mária.

Szenteltessék meg a te neved,
kimondatlan vagy kimondva,
mind amit s akit tiednek hiszel,
sosem érdekelt, kinek ki rongya.

Jöjjön el a te országod,
lennék én hazád, otthonod,
ha mennék hozzád, nincs hova,
se házad, senki rokonod.

Legyen meg a te akaratod,
kiegyezhetnénk ebben, hogyha
e késő órán kávé s konyak,
ha nyitva még valami égi kocsmá.

Amint a mennyben, úgy a földön is,
mert csaltál és én is csaltam,
a kártya most visszaosztva,
saját kezemre maradtam.

Mindennapi kenyérünket add meg nekünk,
a pia kikerül valahogyan,
mint kapualjban a koldusoknak,
vagy utolsóknak a faluban.

És bocsásd meg a mi vétkeinket,
Rilkével szólva: a mesterséged,
én elnézem, hogy magadra vagy,
mintha kicsit értenélek.

Miképpen mi is megbocsájtunk
az ellenünk vétkezőknek,
mekkora beképzeltség és alázat,
ahogy itt állok előtted.

És ne vigyél minket kísértésbe,
de ők visznek hozzád is közelebb,
a nekünk vetkezőkben
oldódik félszünk s közeled.

De szabadíts meg minket a gonosztól,
íme, minden a testre írva,

akár egy ima, az élet, a halál,
amíg a láb a sírba.

Mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség,
ettől a verstől égig mérik,
s a te örök magányosságod,
a mienk csak faltól félig.

Most és mindörökké,
kijelölve az egész hárem,
magamban bíztam eleitől.
Már nem.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Vári Csaba

Látó Szépirodalmi Folyóirat